

Raimon Rodríguez

Les darreres notícies dels mitjans de comunicació especialitzats en el sector cinematogràfic, afirmant que la indústria fa temps que ha entrat en una progressiva crisi (11 milions d'espectadors han deixat d'anar a les sales des del 2001), fan que un es plantegi el futur de l'art fotoquímic del cel·luloide. ¿Acabarà el cinema sent una vella relíquia de museu?, ¿aconseguirà la seva germana petita acabar amb el gran invent del segle XIX? Són preguntes i inquietuds que sorgeixen en tot cinèfil, al veure decaure any rere any la indústria cinematogràfica espanyola i mundial, en el que sembla un pou sense fi.

El cinema ha de reaccionar amb els seus propis mitjans o seguir el camí de la silenciosa mort. El mercat està quasi

estancat quan en una indústria com la nostra els directors consagrats es dediquen a fer *telemovies* i publicitat per viure, ja que de normal aquests tipus de mercats (de sèrie B) solen estar reservats a les joves generacions emergents. Pel·lícules com *Cinema Paradiso* (Giuseppe Tornatore, 1989) o *El crepúsculo de los dioses* (Billy Wilder, 1950), per exemple, mostren l'agonia d'una de les etapes del cinema i/o el naixement d'una nova concepció del mitjà mateix. A *Cinema Paradiso* veiem a través d'un tel nostàlgic la desaparició del cinemes de barri, que seran substituïts pels nous cinemes-centres comercials, els de les multisales, les crispetes i la coca-cola. Mentre que a *El crepúsculo de los dioses* (Sunset boulevard) vivim la momificació del gran cinema mut dels anys 20, junt amb la demostració del que succeeix a qui no sap

assumir els canvis; el personatge que desborda Gloria Swanson (Norma Desmond al film), junt amb el del mestre Von Stroheim i l'aparició quasi fantasmal de Buster Keaton són del tot pertorbadores, és alguna cosa com profanar una gran tomba faraònica, cinematogràficament parlant.

És un fet que cal assumir; el cinema comercial tal i com avui el coneixem ha entrat en una espiral de crisi que previsiblement cada cop anirà a més, i que, tal cosa, pot significar una nova transformació del cinema, el l'albirament d'un nou ressorgiment, una nova etapa. Essent sincer, he d'afirmar que vull, i he de, creure en la capacitat del cinema per adaptar-se per tal de no desaparèixer, encara que la transformació ens retorni a la marginació de les barraques de fira, on un dia, no fa tant, va començar tot. ■